

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. május 29.

Az Egyház Isten családja

Kedves Testvérek!

Az elmúlt szerdán a Szentlélek és az Egyház szoros kapcsolatát hangsúlyoztam. Ma szeretnék egy több katekéziszből álló kis sorozatot kezdeni az Egyház misztériumáról. Arról a misztériumról, amelyet valamennyien élünk és amelynek részesei vagyunk. A II. Vatikáni Zsinat dokumentumai alapján szeretnék róla beszélni.

Ma elsőként arról, hogy az Egyház Isten családja.

Az elmúlt hónapokban többször is hivatkoztam tékozló fiú példabeszédére, helyesebben az irgalmas atyára (vö. Lk 15,11–32). A kisebbik fiú elhagyja az atyai házat, eltékozolja mindenét, majd úgy dönt, hogy hazatér, mert belátja, hogy vétett. Már nem tartja méltónak magát a fiúságra, és arra gondol, hogy szolgaként talán visszafogadják. Atyja pedig elébe siet, átöleli, visszaadja fiúi méltóságát, és ünnepet rendez. Ez a példabeszéd, mint az evangéliumok annyi más példabeszéde, jól mutatja Istennek az emberiségre vonatkozó tervét.

Mi ez az isteni terv?

Az, hogy mindannyiunkat gyermekeiként gyűjt maga köré, egy családot alkot belőlünk, amelyben mindenki közel érezheti magát Őhozzá, érezheti, hogy Isten szereti, mint az evangéliumi példabeszédben, érezheti Isten családjának melegét.

Ebben a nagy tervben gyökerezik az Egyház, amely nem néhány ember megegyezéséből született szervezet, hanem – amint XVI. Benedek pápa oly sokszor emlékeztetett rá – Isten műve, a szerető Isten tervéből született, és folyamatosan bontakozik a történelem folyamán. Az Egyház Isten azon akaratából születik, hogy meghív minden embert, lépjen Vele közösségbe, legyen a barátja, sőt gyermekeként legyen részese az isteni életnek.

Maga az Egyház a görög eklézsia nevet viseli, ami annyit jelent mint „összehívás”: Isten hív bennünket egybe, arra biztat, hogy lépünk ki az egyénieskedésből, hagyjuk abba a magunkba zárkózást, és hív, hogy legyünk tagjai az ő családjának.

Ez a meghívás magából a teremtésből ered. Isten arra teremtett minket, hogy bensőséges baráti kapcsolatban éljünk Vele. És amikor a bűn megszakította ezt a kapcsolatot övele és a többi emberrel meg a többi teremtménnyel, Isten nem hagyott magunkra minket. Az egész üdvtörténet arról szól, hogy Isten keresi az embert, felkínálja neki szeretetét és magához fogadja.

Meghívta Ábrahámot, hogy nagy sokaság atyja legyen, kiválasztotta Izrael népét, hogy szövetséget kössön vele, amely magába ölel minden népet; az idők teljességében elküldte a Fiát, hogy szerető és üdvözítő terve az egész emberiséggel megkötendő új és örök szövetségben valósuljon meg.

Amikor az evangéliumot olvassuk, látjuk, hogy Jézus maga köré gyűjt egy kis közösséget, amely befogadja a szavát, követi Őt, együtt járja vele az utat, a családjává lesz, s ezzel a kis közösséggel készíti elő és alapítja meg az Egyházat.

Tehát miből születik az Egyház? – A szeretet legnagyobb tetteiből születik a kereszten, Jézus megnyitott oldalából, amelyből vér és víz árad, az Eucharisztia és a keresztség szentségének szimbólumai. Isten családjában, az Egyházban az életető nedv Isten szeretete, amely az iránta való és a többiek iránti megkülönböztetés és mérték nélküli szeretetben válik valóra. Az Egyház olyan család, amelyben kölcsönösen szeretik egymást az emberek.

Mikor válik láthatóvá az Egyház?

Ezt ünnepeltük két héttel ezelőtt, Pünkösdkor: akkor válik láthatóvá, amikor a Szentlélek ajándéka betölti az Apostolok szívét, és arra indítja őket, hogy induljanak el és hirdessék az evangéliumot, terjesszék Isten szeretetét.

Vannak ma is, akik azt mondják: „Krisztus igen, az Egyház nem!”. Mint ahogy vannak, akik azt mondják: „Én Istenben hiszek, de a papokban nem!” De éppen az Egyház visz el Krisztushoz, visz el Istenhez; az Egyház Isten gyermekeinek nagy családja. Kétségtelenül van emberi oldala; azoknak, akik alkotják, pásztoroknak és híveknek, vannak hibáik, tökéletlenségeik, bűneik – a Pápának is vannak, nem is egy –, de az a szép, hogy amikor megvalljuk, hogy bűnösök vagyunk, megtaláljuk Isten irgalmasságát, aki mindig megbocsát.

Ne felejtsetek el: Isten mindig megbocsát, és visszafogad megbocsátó és irgalmas szeretetébe. Egyesek azt mondják, hogy a bűn Isten megbántása, de alkalom is a megalázkodásra, hogy felfogjuk, létezik egy sokkal szebb dolog: Isten irgalmassága. Gondoljunk erre!

Tegyük fel a kérdést: Mennyire szeretem az Egyházat? Imádkozom-e érte? Az Egyház családja tagjának érzem-e magamat? Mit teszek azért, hogy olyan közösség legyen, amelyben mindenki érzi, hogy elfogadják és megértik, érezheti Isten irgalmasságát és szeretetét, amely megújítja az életet?

A hit ajándék és a legszemélyesebb cselekedet, de Isten arra, hív, hogy együtt éljük meg a hitünket, mint család, mint Egyház.

Kérjük az Úrtól, különösen most, a Hit évében, hogy minden közösségünk, az egész Egyház egyre inkább Isten igazi családjaként éljen.